

Arrest

nr. 151 574 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedure

Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 21 november 2010 in België is aangekomen, diende op 22 november 2010 een asielaanvraag in.

Op 25 april 2010 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 28 september 2012, bij arrest nummer 88 687, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

Op 5 juli 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 januari 2013 werd de verblijfsmachtigingsaanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Terugkeerprocedure

Op 10 oktober 2012 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Naar aanleiding van een politiecontrole werd op 12 februari 2013 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A.P., attaché

(...)

wordt aan (...) de persoon die verklaart zich D., S. L. [...] te noemen, geboren te [...], en welke verklaart van [...]nationaliteit te zijn,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

(...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13/10/2012. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 22/11/2010 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 25/04/2012. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 25/04/2012. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep definitief verworpen op 28/09/2012. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 13/10/2012, geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 06/07/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17/01/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 26/01/2013

Betrokkene werd op 12/07/2012 door de gemeente Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13/10/2012.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de mate het beroep gericht zou zijn tegen de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, bepaalt dit wetsartikel: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

Een beroep bij de Raad gericht tegen de beslissing tot vasthouding is onontvankelijk, aangezien op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de vreemdeling zijn verblijfplaats openstaat.

2.2. Verzoeker voert in een enig middel aan een "(n)iet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikels 2, i), 5 en 7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Schending artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 3 en 6 EVRM. Schending van art. 27, § 3 van de wet van 15 december 1980. Schending van art. 74/14§3, 4° van de wet van 15 december 1980." Onder een titel c. voert verzoeker nog "Schending van art. 9bbis van de wet van 15 december 1980 en rechtspraak dienaangaande" aan.

2.3. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

In essentie voert verzoeker in een zeer bizar en uitgebreid betoog met verwijzing naar een aantal van de door hem aangevoerde rechtsnormen, aan dat hij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing, dat hij nooit ondergedoken heeft geleefd en dat hij hoop had om in België te verblijven op basis van zijn "regularisatieprocedure". Verzoeker is van oordeel dat het voor hem, gelet op zijn "legaal statuut in België", onmogelijk is om een aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen aangezien er geen ambassade of consulaat aanwezig is en omdat hij geïntegreerd is en een werkgever heeft weten te overtuigen om hem een arbeidscontract van onbepaalde duur te verlenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker de schending van "*artikels 2, i), 5 en 7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Schending artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 3 en 6 EVRM.*" niet met de nodige precisie heeft toegelicht. De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing geen beslissing aangaande een verblijfsmachtigingsaanvraag betreft. De toelichting waarop de aangevoerde rechtsregels worden geschonden, is niet gericht tegen de thans voorliggende bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan een middel gericht tegen de bestreden beslissing.

2.4. Gelet op het voorgaande dringt een onderzoek van de door verweerder aangevoerde exceptie zich niet langer op.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES